

Birthe Hansen (SF):

17 A4-sider er denne redegørelse på, en redegørelse, som bl.a. omhandler den fælles EF-fiskeripolitik gennem det sidste årti, et årti med en for størsteparten af fiskerierhvervet overordentlig mærkbar nedgangsperiode.

Man spørger sig selv: Er der håb forude for dette betrængte erhverv, eller understreges blot med rapporten den afmagt, som mange fiskere i dag føler over for system, kvoter, midtvejsrapporter og den slags? Jeg tror egentlig, begge dele er til stede: håbet om, at ministeren og regeringen nu vil være sig deres ansvar bevidste og enten hurtigt og konsekvent gennemføre en omstrukturering eller skaffe lovlige muligheder for overlevelse, indtil man har skaffet baggrund for en bedre ressourcesituation.

Bagklog kan man altid være, men det har i årenes løb ikke skortet på opfordringer, i hvert fald ikke fra SF's side, til fiskeriministeren og regeringen om en overordnet plan for bl.a. en geografisk varieret fiskeripolitik. Regeringen skulle også i de forløbne år have besluttet sig til at prioritere de skånsomme fiskeriformer, men her har det skortet på mod og vilje. I stedet er der kommet flere bundtrawlere til, samtidig med at man har tilladt store fartøjer beregnede til fjernfiskeri at gå ind i de kystnære farvande og konkurrere med de mindre fartøjer. Resultatet: urentabelt fiskeri samt langt hårdere fiskeri på nogle pladser, hårdere, end de kunne tåle. Det, der i redegørelsen siges om tekniske bevaringsforanstaltninger, er for så vidt udmærket, men det bliver ligesom kun ved ordene. De ændringer, der nævnes, hører til i småtingsafdelingen.

Jeg vil sige, at jeg er fuldstændig enig med hr. Henrik Dam Kristensen, som sagde, at fisken skal ikke fanges, før den er gydemoden. Måske kan vi bruge torskefiskeriet for tiden som eksempel. Der fanges for lidt; årsagen er formentlig en kombination af mange ting, men der er tilsyneladende megen yngel. Det kunne så betyde rigtig mange fisk til danske fiskere om nogle år. Men nej, for mange landes trawlere fylder sig med disse torskeunger, der som døde smides ud igen. De nåede aldrig at blive hverken voksne eller kønsmodne. Dette er desværre noget, der finder sted alle vegne i havet omkring Danmark. Misforstå mig nu ikke; vi er ikke modstandere af trawlfiskeri, men vi er

modstandere af det, som jeg gerne vil have lov til at kalde griseri. Derfor bør og skal redskaberne konstrueres og anvendes, således at yngelen går fri. Ellers er enhver snak om kvoter noget sludder.

Vi har også set noget tilsvarende i 1992 i industrifiskeriet, for der skal jo trods de store restriktioner på fangsten af sild slæbes industrifisk ind – med det resultat, at der er meget små torske- og kullerunger i lasten. Her er det, kontrolindsatsen skal være, f.eks. i form af et totalt forbud mod landing af én eneste last uden overvågning og kontrolanalyser af flere lag af lasten og ikke bare af det, der flyder lige under lastelugen. Industrifiskeriet har og bør fortsat have sin plads i dansk fiskeri, men i egen og alles interesse bør den slags stoppes. Det kan ikke være rimeligt, at industrifiskeri og dårlig samvittighed måske forhindrer os i at stå langt stærkere internationalt.

I Nordsøen har bundtrawleriet udviklet sig til at være altdominerende. Flere og flere lande deltager. Engang var det hollændernes nationalfiskeri, nu drives det af briter, belgiere, tyskere og også danskere. Resultatet: et enormt ressourceforbrug og energiforbrug, ødelæggelse af havbund med tunge kæder, der slæbes 20 cm under bunden, væltede stenformationer i biologisk vigtige stenrev, ødelæggelse af mere skånsomme redskaber som garn og snurrevod og dermed fordrivelse af andet – bl.a. andet dansk – fiskeri, for slet ikke at tale om, at fiskene bringes under stresspåvirkning, så de ikke mere kan fanges af langsommere sejlede og mere skånsomt arbejdende trawlere.

Jeg skal til sidst i min gennemgang af redegørelsen og min omtale af nogle faktiske forhold inden for dansk fiskeri, sådan som vi ser dem i SF, blot nævne bonussystem og præmiering, der er omtalt på side 9, og som får torskefiskere til at fiske rødspætter, selv om bestanden af sidstnævnte har det dårligt. Det var vel også mere derfor, at man i 1991 trods gode priser ikke kunne fange kvoten op. Derfor forekommer det os både uøkologisk og uøkonomisk at forsøge at præmiere sig ud af det.

Spørgsmålet er også, om håndsrækningen til de bornholmske fiskere til opkøb af sild for 20 mio. kr. som gave til Østlandene egentlig var så velkommen endda hos balterne. Uøkologisk og uøkonomisk synes det at have været og vel ikke en vej, vi skal fortsætte ad.